

3594

ΟΙ ΤΑΦΟΙ

ΤΟΥ

ΦΩΣΚΟΛΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΥΠΟ

ΝΑΘΑΝΑΗΛ ΙΩΑΝΝΟΥ ΔΟΜΕΝΕΓΙΝΗ

[Εκ τῶν φυλλαδίων 1 καὶ 2 τῆς «Νέας Κυψέλης»]

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘῳ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ο «ΦΩΣΚΟΛΟΣ»

Σ. Καψοκεφάλου

1888

ΙΑΚΩΒΑΤΕΡΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΟΙ ΤΑΦΟΙ

188580

ΤΟΥ

ΦΩΣΚΟΛΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΥΠΟ

ΠΑΘΑΝΑΗ ΙΩΑΝΝΟΥ ΔΟΜΕΝΕΤΙΝΗ

[Εκ τῶν φυλλαδίων 1 καὶ 2 τῆς «Νέας Κυψέλης»]

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ:

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Θ «ΦΩΣΚΟΛΟΣ»

Σ. Καψοκεφάλου

4888

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Ο ποίημα τῶν Τάφων, δι' οὐ ἀπηθανατίσθη ὁ ἔξοχος ἡμῶν συμπολίτης Φώσκολος, δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῇ μόνον ὡς ἀπαράμιλλον ποιητικὸν καλλιτέχνημα, ἀλλ' ὡς γεγονὸς πολυσήμαντον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ ἰταλικοῦ ἔθνους, ὡς ἀφετηρία τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς αὐτοῦ ἀναγεννήσεως. Τὸ ἐν Ἀρκόλῃ καὶ Μαρέγγῳ νικηφόρον ξίφος κατέβαλλε μὲν ἐν τῇ χερσονήσῳ τὴν δεσποτείαν τῆς παραδόσεως, ἀλλ' ἐνεκαίνιζε τὴν πολλῶ ἴσως φοβερωτέραν τυραννίαν τῆς δόξης· ἀπένεμε τὴν ἀσφάλειαν ἀναλώμασι τῆς ἰσότητος, ἐκράτνε τὴν εὐνομίαν ἐπ' ὀλέθρῳ τῆς ἐλευθερίας. Ὁ ἰταλικὸς λαὸς ἀντήλλαξε μόνον τὰς παλαιὰς πρὸς τὰς νέας ἀλύσεις· δὲν ἐνέμετο αὐτὸν πλέον ὁ ἱερεὺς, ἀλλ' ὁ στρατιώτης· ἡ ἀριστοκρατία τῶν οἰκοσήμεων ἐξέλειπεν, ἡ δὲ διαδεχθεῖσα αὐτὴν ἀριστοκρατία τῶν ἐπωμίδων οὐδόλως ἐφρόντιζε περὶ τοῦ λαοῦ ἐκείνου, ἐκ τῶν σπλάγχχνων τοῦ ὁποῦ ἐγεννήθη.

Ἡ ἰσότης λοιπὸν, ἣν τὸ ἐθνοσωτήριον σάλπισμα τοῦ 1789 ἐκήρυξεν ἀνὰ τὴν Εὐρώπην, καὶ ἦν αἱ δημοκρατικαὶ στρατιαὶ παντοῦ εἰσελαύνουσαι ἐκόμιζον, κατὰ τὰς ἐπαγγελίας των, εἰς τὴν οὐραγίαν αὐτῶν ὡς ἀποζημίωσιν τῆς κατακτήσεως, δὲν ὑφίστατο ποσῶς ἐν Ἰταλίᾳ. Αἱ κοινωνικαὶ μεταξὺ τῶν διαφόρων πολιτῶν διακρίσεις, προνομιοῦχων τῶν μὲν καὶ ἀποκλήρων, ἐξηκολούθουν ἐνταῦθα μεταξὺ τῶν τέχνων τῆς

ΙΑΚΩΒΟΣ ΦΩΣΚΟΛΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΑΝΤΙΚΑ ΜΕΤΟΙΚΙΑ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

αὐτῆς πατρίδος· καὶ ἐν αὐτῷ τῷ νεκροταφεί-
 ω, ἐν τῷ βασιλείῳ τούτῳ τῆς δημοκρατικω-
 τέρας τῶν ἀρχῶν, τοῦ Θανάτου, τὰ ὅσα τοῦ
 ἐνίοτε ἐπιφανοῦς πτωχοῦ, συγγεόμενα ἐν ἀ-
 στόργῳ φυρμῷ μετ' ἐκείνων τῶν ἐν πενίᾳ
 ὁμοταγῶν του, ἀπιστεροῦντο σκληρῶς τοῦ
 φόρου ἐκείνου δακρύων καὶ δεήσεων, ὅστις
 ἀπεδίδετο εἰς τὸν τάρον τοῦ ἀφανοῦς πλου-
 σίου. Τὴν τοιαύτην μεταξὺ τῶν νεκρῶν ἀνι-
 σότητα κατήγγειλεν ὁ Φώσκολος ἐν τῷ ποι-
 ῆματί του, κηρύττων οὕτω τὴν ἰσότητα με-
 ταξὺ τῶν ζώντων, καὶ ἀναδειχθεὶς ἐν τοῖς
 γράμμασιν ἡγήτωρ καὶ πρωτοστάτης τῆς πο-
 λιτικῆς τῆς θετῆς αὐτοῦ πατρίδος παλιγ-
 γενεσίας. Ἡ ἱστορία τῆς ἀπὸ πολλῶν αἰ-
 ῶνων ληθαργούσης Ἰταλίας δὲν τῷ παρεῖ-
 χε δυστυχῶς νίκας καὶ τρόπαια, ὅπως
 δι' αὐτῶν ἠλεκτρίσῃ τὰ ἄτολμα τέκνα ἀδου-
 λῶτων προγόνων· ἡ ἀνάπλασις τοῦ νεκροῦ
 ἔθνους ἔπρεπε νὰ προκύψῃ ἐκ τῶν τάφων,
 οὕτω δὲ ἀντὶ τοῦ ἐλλείποντος ἡρώου τῶν
 μαχῶν καὶ τῶν θριάμβων, ἐκάλεσε τοὺς Ἰ-
 ταλοὺς εἰς τὸ ἐν Φλωρεντία πολυάνδριον τῶν
 ἡρώων τοῦ πνεύματος ὅπως ἐκεῖθεν ἀρυσθῶ-
 σιν ἐμπνεύσεις καὶ διδάγματα. Ἐν τῷ πολυ-
 ανδρίῳ ἐκείνῳ παρεσκεύαζε τοὺς μέλλοντας
 τῆς ἐλευθερίας προμάχους· ὅπως δὲ οὕτοι μὴ
 ἀποθαρρυνθῶσι ποτὲ ὑπὸ τῶν κινδύνων καὶ
 τῶν ἡττῶν τοῦ ἀνίσου κατὰ τῶν τυράννων
 αὐτῶν ἀγῶνος, ἐξύμνει, οὐχ ὥς ὁ Ὀμήρου,
 τὸν τροπαιοῦχον ἐπιδρομεία, ἀλλὰ τὸν εὐγε-

νῇ ἡττημένον, τὸν ὑπὲρ τῆς ἀμύνης τῆς γε-
 νετείρας αὐτοῦ γῆς ἡρωϊκῶς τελευτήσαντα.

Ἐπὶ τοιαύτῃ ἐποφιν τὸ ποίημα τῶν Τά-
 φων δύναται νὰ κληθῇ οὐ μόνον τὸ πρῶ-
 τον δοκίμιον νέας ποιητικῆς σχολῆς, ἀλλὰ
 καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ ἐθνικοῦ τῆς Ἰταλίας ἀ-
 γῶνος, τὸ πρόγραμμα τῆς κοινωνικῆς αὐτῆς
 ἀνακαινίσεως. Δι' αὐτοῦ ἡ ποίησις ἀποβα-
 λούσα τὸν χαρακτῆρα ἀσκόπου παιδιᾶς με-
 τεβλήθη εἰς τελεσιουργὸν ἐλατήριον ἐθνι-
 κῆς δράσεως καὶ εὐκλείας· ἐξ αὐτοῦ δὲ ἀπέρ-
 ρευσεν ἡ σεπτὴ ἐκείνη φάλαγξ τῶν ἰταλῶν
 ἀοιδῶν, οἵτινες μεταβαλόντες τὴν χορδὴν τῆς
 λύρας των εἰς νευρὰν τόξου ἠκόντισαν ἄσμα-
 τα παντὸς βέλους αἰχμηρότερα κατὰ τῶν τυ-
 ράννων των. Ἡ ποίησις αὕτη παρεσκεύασε
 τοὺς ὑπὲρ ἐλευθερίας πολέμους· πρὶν ἢ δὲ
 τὸ ξίφος τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουὴλ καὶ τοῦ
 Γαριβάλδη καὶ ἡ μεγαλουργὸς τοῦ Καβούρ
 διάνοια ἀναγάγῃ τὴν Ἰταλίαν ἀπὸ γεωγρα-
 φικῆς ἐκφράσεως εἰς ἐθνικὴν ἀτομικότητα,
 τὰ τέκνα τῆς Ἰταλίας ἤξευρον νὰ μάχωνται
 ἐν Παστρέγκω καὶ ν' ἀποθνήσκωσιν ἐν Κουρ-
 τατῶνι ψελλίζοντα ἐν τῷ ἐπιθανατίῳ αὐ-
 τῶν ῥόγγῳ τὰ ἄσματα τῶν Τυρταίων των.

Ἦδη ἡ χειραφεσία τῆς Ἰταλίας ἐπετεύ-
 χθη· τὸ δὲ εὐγνωμονοῦν ἔθνος, ἅμα συμπλη-
 ρῶσαν τὴν πολιτικὴν αὐτοῦ ἐνότητα, ἐξένι-
 σεν ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ πολυανδρίῳ, ὅπερ ὁ
 Φώσκολος τῷ ὑπεδείκνυεν ὡς τὸ ὁμητήρι-
 ον τῆς εὐνεγεσίας του, τὰ ὅσα τοῦ ἱερο-

φάντου τῶν ἀγώνων καὶ τῶν θριάμβων του.
 Ἡ πρὸς τὴν μνήμην αὐτοῦ εὐγνωμοσύνη ἀ-
 νήθη αὐτόχρημα εἰς λατρείαν, ἡ δὲ μελέτη
 τῶν ἔργων του ἀποτελεῖ νῦν τὴν ἀποκλειστικὴν
 ἀσχολίαν πλείζων ἐκ τῶν δοκιμωτέρων ἐν Ἰτα-
 λία τεχνοκритῶν καὶ λογίων. Καὶ αὐτὴ ἡ ἰδιαιτέρα
 ἡμῶν πατρίς, ἡ ἐπὶ τοιούτῳ τέχνῳ δικαίως
 σεμνυνομένη, πρόκειται μετ' οὐ πολὺ νὰ ὑ-
 ποδεχθῇ διαπρεπεῖς τῆς Ἰταλίας πολίτας
 προσφέροντας αὐτῇ τὴν εἰκόνα τοῦ ποιητοῦ
 καὶ διαπιστοῦντας οὕτω τὴν μεταξὺ τῆς πραγ-
 ματικῆς ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς θετῆς αὐτοῦ πατρίδος
 ἀφ' ἑτέρου ὑφισταμένην ἀλληλεγγύην φίλτρου
 καὶ δόξης. Ἐκαστος ἡμῶν ὀφείλει ἐπὶ τῇ εὐκαι-
 ρίᾳ ταύτῃ ν' ἀποτίσῃ, καθ' ὃν τρόπον δύνανται, εἰς
 τὴν μνήμην τοῦ Ζακυνθίου ἀοιδοῦ τὸν φόρον
 τῆς ἀγάπης καὶ θαυμασμοῦ του. ἄξιον δὲ
 παντὸς ἐπαίνου θεωροῦμεν τὸν νεαρόν καὶ
 εὐφύεστατον ἡμῶν συμπολίτην κ. Ναθαναὴλ
 Ἰωάννου Δομενεγίνην, μεταγλωττίσαντα ἐμ-
 μέτρως ἐν ὁμοιοκαταληξίᾳ εἰς τὴν ἑλληνικὴν
 καὶ λῖαν ἐπιτυχῶς ἔργον, ἐν ᾧ τὸ ἐν πολλοῖς
 ἰδιόρρυθμον τοῦ λεκτικοῦ καὶ τοῦ ὕφους καθό-
 λου, ὡς ἐπίσης τὸ ὕψος τῶν λῖαν συνεπτυγ-
 μένως ἐκφραζομένων ἰδεῶν, παρουσιάζουσι
 τοσαύτας δυσχερείας εἰς τὸν μεταφράζοντα.

Ἐν Ζακύνθῳ τῇ 10ῃ Μαρτίου 1888.

M. ΜΑΡΤΩΚΗΣ.

ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

ΟΙ ΤΑΦΟΙ

Κυπάρισσος σκιάζουσα ἀγαπητὸν μνημεῖον
 Βαλσαμωμένον ἐξ ἀγνῶν ἐρωτικῶν δακρύων
 Ἡδύνει τάχα τὴν σκληρὰν σκοτίαν τοῦ θανάτου;
 Ἄν ζωηρὰ ὑπὸ τὸ φῶς ἡλίου λαμπροτάτου
 Πάντα τὰ ζῶα καὶ φυτὰ τῆς γῆς ζωογονοῦνται,
 Πλὴν δι' ἐμὲ μαραίνονται καὶ πάντα ἀμαυροῦνται,
 Ἄν αἱ στιγμαὶ τοῦ μέλλοντος πλέον δὲν θὰ πετώσιν,
 Εἰς τὸ βεμβάζον βλέμμα μου νὰ τὸ παρηγορῶσιν,
 Οὐδὲ θ' ἀκούω παρὰ σοῦ, φίλε, (1) τὴν ἄρμυν'· ἂν
 Τῶν στίχων σου ἐμπνέουσιν τερπνὴν μελαγχολίαν,
 Ὡς καὶ τὸ πνεῦμα τῶν Μουσῶν, τῶν ἱερῶν παρθένων,
 Δὲν θὰ λαλῇ ἁρμονικῶς τὰ στήθη μου εὐφραίνον,
 Οὐδὲ τοῦ θείου ἔρωτος ἐκείνο, ὅπερ μόνον
 Βάλσαμον εἶναι τῶν πολλῶν τοῦ βίου μου ἀγώνων,
 Τί ὠφελεῖ, Ἰππόλυτε, τί ὠφελεῖ μνημεῖον,
 Ἄν ἀπολέσω τὸν γλυκὺν τοῦ κόσμου τούτου βίον,
 Ὅπερ νεκρὰ τὰ μέλη μου ἐκ τῶν λοιπῶν χωρίζει
 Ὅσα εἰς γῆν καὶ θάλασσαν ὁ θάνατος σκορπίζει;
 Ἐγκαταλείπει τοὺς νεκροὺς καὶ ἡ Ἑλπίς εἰσέτι,
 Ἐνθ' οἱ ζῶντες μετ' αὐτῆς διέρχονται τὰ ἔτη,

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

(1) Ἀποστέίνεται πρὸς τὸ, Ἰππόλυτον Πινδεμόντην.
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Καὶ πέπλος λήθης ζοφερός τὸ πᾶν περικαλύπτει,
Ἐνῷ ἰσχύς δραστήριος μοιραίως ἐπιπίπτει,
Τὰ πάντα δὲ καταπονεῖ, μαστίζει ἀεννάως,
Κ' ἐκ τοῦ ἐνὸς εἰς ἕτερον καταθυθίζει χάος.
Ματαίως δὲ ὁ ἄνθρωπος ἀγῶνας καταβάλλει.
Ὁ χρόνος παρερχόμενος τὰ πάντα μεταβάλλει.

Πλὴν διατὶ πρὶν ὁ θνητός εἰσέτι τελευτήσῃ,
Τὴν αὐταπάτην τὴν τερπνὴν ζητεῖ νὰ λησμονήσῃ,
Ἐκείνην, ἥτις ὡς ἰσχύς μοιραία ὑπερτάτη
Νεκρὸν εἰς τὸ κατώτλιον τοῦ Ἄδου τὸν φυλάττει;
Τάχα δὲν ἀπεκδύεται τῆς πενθηρᾶς σκοτίας,
Ἐὰν ἐντὸς ἀνίσταται περιπαθοῦς καρδίας;
Εἶναι τῶντι δωρεὰ τοῦ οὐρανοῦ γλυκεῖα,
Ὅποτεν ἀνταπόκρισιν εὐρίσκει ἡ καρδία.
Χάριν αὐτῆς συχνότατα ἐκ τῶν ἀποθανόντων
Συζῶσι πλεῖστοι προσφιλῶς μετὰ τῶν ἐπιζώντων,
Ὅποτεν εὐσπλαγχνός ἡ Γῆ, ὡς μήτηρ ἐρασμία,
Ἐκεῖνον ὃν παρέλαβεν ὡς βρέφος ἡ ἰδία,
Τὸν παραλάβῃ καὶ νεκρὸν, καὶ ἂν τὸν προφυλάξῃ
Μήπως ἀγρία καταιγὶς τὴν τέφραν του ταράξῃ,
Εἴτε ὁ θροῦς, ὃν προξενεῖ τὸ βῆμα δικῶτος,
Προσφέρουσα τὸν κόλπον της ὡς ἄστυον θανάτου.
Συνάμει δὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ κεχαραγμένον
Εἰς πλάκα μνημονεύεται, καὶ μυροβολημένον
Δένδρον φιλόξενον σκιὰν γαλήνης γλυκυτάτης
Ρίπτει ἐπὶ τῆς τέφρας του, τέφρας προσφιλεστάτης.

Μόνον ὁ μὴ καταλιπὼν φίλτρου κληρονομίαν
Μόνος αὐτός αισθάνεται τοῦ τάφου τὴν σκοτίαν.
Ἐὰν δὲ μετὰ θάνατον τὸ πνεῦμά του ζητήσῃ,
Ἄν δύναται, πλανώμενον θά τὸ παρατηρήσῃ
Ἐν μέσῳ σκότους ζοφεροῦ Ἀχεροντεῖων θρήνων,
Ἢ εἰς τὴν θείαν πτέρυγα τῆς εὐσπλαγχνίας κλίνον.
Πλὴν ἄφησε τὴν τέφραν του ἐν μέσῳ ἐρεπίων,
Ὅπου δὲν εὐχεται γυνὴ μετὰ θερμῶν δακρύων,
Οὐδὲ ἀκούεται βαθὺς μυστηριώδης σόανος.

Εἰς ὅτινα διέρχεται ἐκεῖθεν ὅλως μόνος,
Ὅν ἐκ τοῦ τοῦ τάφου εἰς ἡμᾶς ἡ φύσις ἀναπέμπει.

Οὐχ ἥττον νέον θάσπισμα τοὺς τάφους ἀποπέμπει
Ἀπὸ τὴν εὐσπλαγχνον στοργὴν ἐρωτικῶν βλεμμάτων,
Καὶ ἀφαίρει τὸ ὄνομα νεκρῶν προσφιλεστάτων.
Καὶ ἄταφος, ὦ Θάλεια, κεῖται ὁ λειτουργός σου,
Εἰς ὃν ὀφείλεται λαμπρός ὁ θεὸς στέφανός σου,
Καὶ τοῦτον σοὶ ἐδώρησε μὲ πάλλουςαν καρδίαν,
Ἀφοῦ ὠρκίσθη πρὸς ἐσὲ ἀγάπην αἰωνίαν.
Καὶ σὺ τότε τὸ ἄσμά του (1) κοσμοῦσα ἐμειδίξας
Πικρῶς τὸν Σαρδανάπαλον κεντοῦν τῆς Λομβαρδίας,
Ὅν οὐδὲν μᾶλλον ἕτερπε τοῦ μυκηθμοῦ ἐκείνου
Ἥχουντος εἰς τὰ σπήλαια Ἀδοῦα καὶ Τικίνου,
Ἄπερ ἀγέλας ἔκλειον βοῶν παχυνομένων
Καὶ πλείστας εἰς τὸν ἄεργον τροφὰς ὑποσχομένων.
Ὡ Μοῦσα, ποῦ εὐρίσκεσαι; Δὲν ἔρχεσαι σὺ πλέον
Ἐδῶ, ὅπου στενάζω νῦν ἐν μέσῳ τῶν ἀνθέων
Τὴν προσφιλῇ ἐπιποθῶν τοῦ οἴκου μου ἐστίαν
Προάγγελόν σου στέλλουσα τὴν θείαν ἀμβροσίαν.
Ἄλλοτε σὺ ἐθώπευες τὴν ποθητὴν φιλόραν,
Τῷ ἦν ἐκεῖνος μετὰ σοῦ ἐτάνυε τὴν λύραν.
Νῦν ὅμως αὕτη κλίνουσα τὸ φύλλωμά της φρίσσει
Μὴ δυναμένη τὴν σκιὰν αὐτῆς πλέον νὰ χύσῃ
Εἰς τὴν ψυχρὰν τοῦ γέροντος ἐσχάτην κοιτίαν,
Πρὸς ὃν παρῆχεν ἄλλοτε τοσαύτην ἡρεμίαν.
Καὶ ἴσως τώρα κλαίουσα ζητεῖς ἀδημονοῦσα
Ποῦ κεῖται τοῦ Παρίνη σου ἡ κεφαλὴ, ὦ Μοῦσα.
Ἢ πόλις, ἥτις αἰδοῦς εὐνούχους κολακεύει,
Τοῦ ποιητοῦ της ἀγνοεῖ τὴν μνήμην νὰ λατρεύῃ,
Καὶ ἀρνηθεῖσα εἰς αὐτὸν σκιὰν, λίθον, μνημεῖον,
Τὸν ἐγκατέλειψε μακρὰν εἰς ἔρημον πεδίον.
Τίς οἶδε ποῖα κεφαλὴ αἰμάσσει τὰ ὀστέα του
Ληστοῦ ἐγκαταλείψαντος τὰ κακουργήματά του

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Εἰς τὸ σκληρὸν ἐκρίωμα! ἐν μέσῳ ἐρεπίων
 Καὶ ἀκανθῶν νῦν βλέπει τι; λάκκους πολλῶν μνημείων·
 Καὶ καταφεύγει εἰς αὐτοὺς ἡ κύων πλανωμένη,
 Καὶ σκάπτει, σκάπτει, καὶ ζητεῖ τροφὴν ὠρυομένη.
 Ἀκούεις νυκτικόρακα ἐντὸς εἰς τὰ κρανία,
 Ὅσακις λάμπει δι' αὐτὸν σελήνη ἀπαισία,
 Ἐν τῇ σκοτίᾳ τῆς νυκτός· ἀργὰ νὰ περυγίζη,
 Καθήμενος ἐπὶ σταυρῶν ξυλίνων νὰ γογγύζη,
 Καὶ μὲ νεκρώσιμον λυγμὸν τὸ φῶς νὰ καταρᾶται,
 Ὅπερ ἐξ ἄστρου συμπαθοῦς εἰς τοὺς σταυροὺς πλανᾶται.
 Μάτην, Θεά, τῆς ἀφεγγούς νυκτός ζητεῖς τὴν δρόσον
 Ὅπως εὐφράνης τὸν νεκρὸν τοῦ Ποιητοῦ· ἐφ' ὅσον
 Δὲν ποτισθῇ ἐκ θαλερῶν περιπαθῶν δακρύων,
 Ἄνθος δὲν φύεται τερπνὸν εἰς προσφιλὲς μνημεῖον.

Ἀφοῦ τὰ δικαστήρια, ὁ γάμος, ἡ θρησκεία
 Τοσοῦτον ἐξημέρωσαν τ' ἀνθρώπινα θηρία,
 Τὸν τεθνεῶτα ἔσωζε τοῦ ζωντανοῦ ὁ ἔρως
 Ἀπὸ τὴν ἀσπλαγχνον ὀργὴν τοῦ δυσμενοῦς αἰθέρος,
 Καὶ ἤρξατο τὰ λείψανα πιστῶς νὰ ἀσφαλίζει,
 Ἄπερ πρὸς ἄγνωστον σκοπὸν ἡ φύσις προορίζει.
 Τοῦ τεθνεῶτος τὰ ὅσῃ δὲν τρώγουσι θηρία
 Ἀφ' ὅτου πάλλει δι' αὐτὰ τοῦ ζῶντος ἡ καρδία.
 Οἱ τάφοι ἦσαν δείγματα τῶν ἀνδραγαθημάτων,
 Βωμοὶ ἐπίσης ἱεροὶ υἱῶν προσφιλεστάτων·
 Ἐκεῖθεν τείνοντες τὸ οὐς παρὰ τῶν ἐρεστίων
 Θεῶν χρησμοὺς ἐδέχοντο ὥσπερ ἀπὸ μαντείων,
 Καὶ ἐτηρεῖτο ἱερὸς ὑπὸ τῶν ἀπογόνων
 Ὅρκος ἐπικαλούμενος τὴν τέφραν τῶν προγόνων·
 Καὶ διὰ φίλων εὐγενῶν, ὡς καὶ φιλοπατρίας,
 Ἐπὶ μακρὸν ἐτήρησαν ἱεροτελεστίας,
 Δι' ὧν ταύτην ἐδόξαζον τὴν ἀληθεῖ θρησκείαν
 Τὴν μόνην καταστρέψασαν αἰσχροὶ ἀκολασίαι.
 Δὲν ἀπετέλουν πάντοτε εἰς τοὺς νεκροὺς ἐδάφη,
 Τῶν εὐσεβῶν τὰ ὅμματα προσβάλλοντες οἱ τάφοι,
 Οὐδὲ ἠνώχλει τοὺς πιστοὺς τοὺς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ

Ἡ ὀχληρὰ τοῦ πτώματος ἐκαίνη δυσωδία,
 Μολύνουσα τὸν λίθον τὸν ἐπὶ τῶν ἀγίων
 Ἀναπεμπόμενον ὥσπερ ἐκτεῦε τὸ Θεῖον,
 Οὐδὲ ἀπεικονίζετο δεινὴ καὶ φορικαλέα
 Τὰς πόλεις συνταράσσουσα τῶν σκελετῶν ἡ θεία,
 Οὐδὲ μητέρες ἔντρομοι καθ' ὕπνον ἐγερθεῖσαι
 Τὴν κεφαλὴν τοῦ βρέφους τῶν ἐζήτουν ταραχθεῖσαι
 Ἐκτείνουσιν βραχίονας γυμνοὺς νὰ προφυλάξουν
 Μήπως βαθεῖαι οἰμωγαὶ τὸν ὕπνον του ταραξούν
 Νεκρῶν, οὐς ἐβασάνισε τῆς λήθης ἡ σκοτία,
 Καὶ οἵτινες ἐστέναζον εἰς παγερὰ μνημεῖα
 Τοὺς κληρονόμους, τοὺς υἱοὺς, τοὺς φίλους τῶν ζητοῦντες
 Καὶ τὴν ὥνιαν δέησιν μὲ πόνον ἀπαιτοῦντες.
 Πλὴν κέδροι καὶ κυπάρισσοι πληροῦσαι τοὺς ζεφύρους
 Δι' ἀρωμάτων καθαρῶν τερπνὰς σκιάς ἀπείρους
 Εὐσπλάγχχνως διεσκορπίζον εἰς προσφιλεῖ μνημεῖα,
 Καὶ ἐπιπτον τὰ δάκρυα εἰς τιμαλφῇ ἀγγελία.
 Ποτὲ νεκρὸς δὲν ἔμενεν εἰς παγερὰν σκοτίαν·
 Ἀπέσπα πᾶς τῶν φίλων τοῦ ἀκτινα οὐρανίαν
 Χαρίζων μετὰ στεναγμοῦ εἰς τὸν ἀποθανόντα
 Ὅτι ὁ θνήσκων πάντοτε ζητεῖ ἀπὸ τὸν ζῶντα.
 Πάντα τὰ στέρνα τῶν θνητῶν ἐνῶ ψυχὸρραγοῦσι
 Τὸ φεῦγον φῶς στενάζοντα πικρῶς ἀναζητοῦσι.
 Ὑδατα ἔτρεχον ψυχρὰ ἐκ τῶν πηγῶν καὶ ἴα
 Μετ' ἀμαράντων ἐθαλλον κοσμοῦντα τὰ μνημεῖα,
 Καὶ πέριξ ἐσκορπίζετο ὡραία εὐωδία
 Ἀγνώστων μύρων ὡς πνοὴ τοῦ Παραδείσου θεία,
 Μαγεύουσα τὸν εὐσεβῆ, ὅστις εἰς τάφον κλαίων
 Τὰς συμφοράς του ἔλεγεν εἰς φίλον τοῦ ἀρχαῖον.
 Ἡ δ' εὐσεβὴς καὶ σεβαστὴ αὐτὴ παραφροσύνη
 Ἠδυπαθῇ συγκίνησιν εἰς τὴν καρδίαν χύνει
 Καὶ καθιστᾷ ἀγαπητοὺς εἰς τὰς Ἀλβιονίδας (1)

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ὁς ἐκροταφεῖα χρησιμεύουσιν ἐν Ἀγγλίᾳ ὡς πε-

Τοὺς κήπους τοὺς ἐγκλείοντας πενθίμους πυραμίδας.
 Ἐκεῖ στρουγγὴ τὰς ὁδηγεῖ μητρὸς ἀποθανούσης,
 Ἐκεῖ τὸν ἦχον ἤκουσαν φωνῆς ἱκετευούσης,
 Φωνῆς ἀγνώστου, θελκτικῆς πνευμάτων αἰθερίων
 Ἐπιποθούντων παλμωδῶς ἐκείνον τὸν ἀνδρεῖον, (1)
 Ὅστις ἰστίον νικηθὲν ἠθέλησε νὰ σκάψῃ,
 Ὅπως ἐκεῖ τὸ σῶμά του τὸ δοξασμένον θάψῃ.

Πλὴν ὅστις δὲν αἰσθάνεται λαὸς τὸ μεγαλεῖον,
 Τρόμος δ' ἰθύνει καὶ χροῦς τὸν ἀστικόν του βίον,
 Τοὺς τάφους βλέπει, τὰς πομπὰς, τὴν ἐξοχὸν κηδεῖαν
 Ὡς περιττὴν, ὡς πένθιμον εἰκόνα ἀπαισίαν.
 Νῦν ὁ ποικίλος σοφιστὸς τῶν εὐγενῶν πλουσίων,
 Ὁ ὄχλος οὗτος τῶν σοφῶν καὶ εὐκλεῶν λογίων,
 Τὸ κόσμημα, ἡ ἀληθὴς ψυχὴ τῆς Ἰταλίας,
 Θάπτεται ζῶν ἐντὸς αὐτῆς βριθούσης κολακείας,
 Καὶ ἔρπων δοῦλος ταπεινὸς βασιλικῶν νευμάτων,
 Ὡς μόνην δόξαν θεωρεῖ τὴν δόξαν τῶν σεμμάτων.
 Ἡμεῖς ζητοῦμεν ταπεινὰς ἡρέμους κατοικίας
 Ὅποταν παύσῃ ἡ ζωὴ μαζὶ μὲ τὰς πικρίας,
 Καὶ δὲν ἐγκαταλείψωμεν χρυσοῦ κληρονομίαν,
 Ἀλλὰ θερμὰ αἰσθήματα εἰς τὴν πιστὴν φιλίαν,
 Συνάμα δὲ παράδειγμα ἁσμάτων τῆς καρδίας
 Καθὼς καὶ ὕμνων φλογερῶν ὑπὲρ ἐλευθερίας.

Ἐν μέσῳ τάφων σεβαστῶν, ἐνδόξων μαυσωλείων,
 Ἀρύονται οἱ ἐνδοξοὶ ἐμπνεύσεις μεγαλείων.
 Ὡ Πινδεμόντη, προσφιλεῖς, ἀγίαις καθισῶσι
 Τὰς πόλεις ὅταν ἐξοχοὶ ἐντὸς αὐτῶν τάφῳσι.
 Καὶ ὅταν παρετήρησα (2) τὸ σεβαστὸν μνημεῖον

(1) Τὸν ναύαρχον Νέλσωνα, ὅστις ἀφοῦ ἐκυρίευσεν ἐν Αἰγύπτῳ τὴν γαλλικὴν ναυαρχίδα «Ἀνατολήν» ἀπέκοψε τὸ ἰστίον αὐτῆς ἵνα τὸ μεταχειρισθῇ ὡς ἴδιον αὐτοῦ φέρετρον.

(2) Εἰς τὸν Ἐσταυρωμένον (Santa Croce) ναὸν ἐν Φλωρεντίᾳ.

Ἐκείνου τοῦ μεγαλουργοῦ (1) τὴν κόνιν περικλειόν,
 Ἐκείνου, ὅστις τὴν ἰσχὺν τοῦ σκῆπτρου περισέλλων
 Τὰς δάφνας του ἀπέκοψεν εἰς τοὺς λαοὺς ἀγγέλλων
 Ἐκ πόσων σύγκεινται πικρῶν δακρύων καὶ αἱμάτων,
 Διὰ πόσων δ' ἐκτίθησαν κλαυθμῶν καὶ ἐγκλημάτων.
 Καὶ ὅτε ἐσταμάτησα τὸν τύμβον θεωρήσας
 Ἐκείνου (2), ὅστις Ὀλυμπον ἐν Ῥώμῃ νέον κτίσας
 Εἰς τοὺς θεοὺς παρέδωκε, καὶ ἄλλο μαυσωλεῖον
 Ἐκείνου (3), ὅστις εἰς γνωστοὺς διέβλεπε πλησίον
 Ἀγνώστους κόσμους εἰς λαμπρὸν αἰθέρα πλανωμένους,
 Ὑπὸ ἡλίου ἀπλανοῦς ἀκτινοβολουμένους,
 Τοῦ ἀχανοῦς πρώτος αὐτὸς τὸν δρόμον διακρίνας
 Καί τοῦτον εἰς τὴν πτέρυγα τοῦ Ἀγγέλου (4) προσεκτείνας,
 Μακάριοι, ἐφώναξα, σὺ καὶ οἱ ζέφυροί σου,
 Αἱ αὐραί σου, αἱ ζεῖδωροι πνοαὶ τοῦ Παραδείσου,
 Τὰ καθαρὰ καὶ δικυγῇ ἐκείνα ὕδατά σου,
 Ἄ χύνουν τὰ Ἀπέννινα εἰς τὰς τερπνάς ἀκτάς σου!
 Τὸν ἰδικόν σου ἀγαπᾷ αἰθέρα ἡ σελήνη,
 Καὶ φῶς εἰς τὰς κλιτύας σου φῶς λάμπον διαχύνει.
 Ἐνῶ δ' αὐταὶ εὐφραίνονται ἐν μέσῳ ἀμπελώνων,
 Αἱ πεδιάδες βρίθουσαι οἴκων καὶ ἐλαιῶνων
 Γλυκείας ἀναπέμπουσι τερπνάς ὀσμὰς μυρίας,
 Ἀνθέων θυμιάματα εἰς σφίρας αἰθερίας.
 Καὶ σὺ τὸ ἄσμα ἤκουσας, σὺ πρώτη, Φλωρεντία,
 Δι' οὗ τοῦ Δόντου ἔπαυσεν ἡ εὐγενὴς μανία,
 Καὶ σὺ γονεῖς ἐχάρισας καὶ γλώσσαν εἰς ἐκείνον, (5)
 Ὅστις τὸν ἔρωτα γυμνὸν Ῥωμαίων καὶ Ἑλλήνων
 Εἰς κάλυμμα λευκότατον ἐντέχνως περιβάλλει,
 Ὅπως ἀγνὸν δεχθῇ αὐτὸν ἡ μητρικὴ ἀγκάλη. (6)

(1) Τοῦ Νικολάου Μακκιαβέλλη.

(2) Τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου.

(3) Τοῦ Γαλιλαίου.

(4) Τοῦ Νεύτωνος.

(5) Τὸν Πετράρχην.

(6) Ἐννοεῖ τὴν οὐράνιον Ἀφροδίτην.

Ἄλλ' ἔτι περισσότερον σὲ λέγω μακκρίαν,
 Διότι συνηγμένας σὺ κρατεῖς εἰς ἐκκλησίαν
 Τὰς δόξας τὰς ἰταλικὰς, καὶ ἴσως καὶ τὰς μόνας,
 Ἄφ' ἧς δὲν σοῦ ἀπέτρεψαν αἱ Ἄλπεις τοὺς ἀγῶνας,
 Καὶ αὕτη ἡ προσωρινὴ τῶν ἄλλων εὐτυχία,
 Ἡ τύχη ἡ ἀνθρώπινος, ἡ Παντοδυναμία,
 Ἀσπλάγχχνως σοῦ ἀφῆρσαν ὅπλα, βωμοὺς καὶ κτήσεις,
 Καὶ ἄλλο δὲν σοὶ ἄφησαν εἰμὴ τὰς ἀναμνήσεις.

Ἐὰν δὲ δόξης καὶ χαρᾶς συλλάβωσιν ἐλπίδα
 Διὰ τούτην τὴν δύστηνον πλὴν προσφιλῇ πατρίδα
 Ὅσαι μισοῦσι τὰ δεσμὰ ψυχῇ τῆς Ἰταλίας,
 Θὰ ἀρυσθῶσιν οἰωνοὺς ἐντεῦθεν καὶ μαντείας.

Εἰς ταῦτα δὲ τὰ μάρμαρα ἐκάθητο πλησίον
 Ὁ Βίκτωρ (1) ἐμπνεόμενος· κατὰ τῶν ἐφεστίων
 Θεῶν αὐτοῦ ἀγανακτῶν μονήρης ἐπλανᾶτο
 Ἐκεῖ ὅπου ἀτάραχος ὁ Ἄρνος ἐκοιμᾶτο,
 Τὸ βλέμμα στρέφων σιγηλὸς μετὰ μελαγχολίας
 Εἰς πεδιάδας, εἰς ἀγροὺς, εἰς σφαίρας αἰθερίας.
 Καὶ ἐπειδὴ ζῶσα ψυχὴ ἡ πάλλουσα καρδία
 Νὰ παύσῃ τὰς πικρίας τοῦ ἐφάνη οὐδεμία,
 Ἐκάθητο ἐδῶ ὡχρὸς ὡς ἄνθρωπος ἐκπνέων,
 Ἀλλὰ ἐλπίδα μυστικὴν ἐκ τοῦ προσώπου πνέων.
 Καὶ νῦν μετὰ τῶν ἄλλων ζῇ εἰς τὴν ἀθανασίαν,
 Τὰ δὲ ὅσα τοῦ φρίττουσιν ἀπὸ φιλοπατρίας.
 Ἀχ! ναί, ἐκ τῆς θρησκευτικῆς ἐκείνης ἡρεμίας
 Λαλεῖ θεὸς θαυματουργὸς πολέμων καὶ ἀνδρίας,
 Ὅστις εἰς τὸν κατὰ Περσῶν αἱματηρὸν ἀγῶνα
 Ἐδόξασε τοὺς Ἕλληνας ἐκεῖ εἰς Μαραθῶνα,
 Ὅπου κατόπιν ἤγειραν μνημεῖα αἱ Ἀθῆναι
 Εἰς τὰ γενναῖα τέκνα τῶν. Ἐνθουσιῶδες εἶναι
 Ὅποταν διασχίζῃ τις τὸ κύμα τῆς Εὐβοίας (2)
 Καὶ βλέπῃ εἰς τὸ ἀχανὲς νυκτερινῆς σκοτίας

(1) Ὁ Ἀλφιέρης.

(2) Κατὰ Πausανίαν.

Μυρίους ἀπαστράπτοντας σπινθῆρας ἀπὸ κράνῃ,
 Καὶ ξίφη συγκρουόμενα ὡς νὰ μὴ ἦτο πλάνη,
 Συνάμα δὲ πυρᾶς, ἀτμούς· πυρίνους ἐκπεμπούσας,
 Ὡς καὶ σκιὰς πολεμικὰς εἰς πόλεμον σπευδούσας,
 Σπινθηροδόλον ὀπλισμὸν φερούσας ἐκ σιδήρου·
 Ἐν μέσῳ δὲ τῆς σιωπῆς τοῦ ζοφεροῦ ἀπείρου
 Ἀκούεται ὁ θόρυβος φαλάγγων κινουμένων
 Ὑπὸ σαλπίγγων ἡχηρῶν ἐκεῖ προσκαλουμένων,
 Καὶ μέγας κρότος φοβερός κελήτων καλπαζόντων
 Τὰ κράνη καὶ τὰς κεφαλὰς πατούντων τῶν θνησκόντων,
 Συνάμα δὲ ἀλαλαγμός, κλαυθμός καὶ ὕμνωδία
 Καὶ τῶν Μοιρῶν ἡ πένθιμος ἐκείνη θρηνωδία.

Σὺ εὐτυχὴς, Ἰππόλυτε, σὺ, ὅστις τὴν εὐρείαν
 Ἀνέμων καὶ ὠκεανῶν διέτρεξας πορείαν!
 Ἄν ὁ πρῶτεύς σου ἔτυχε νὰ γρέψῃ τὰ ἱεῖα
 Πρὸς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, ἀρχαῖα μεγαλεῖα
 Καὶ γεγονότα ἐνδοξα θὰ ἤκουσας ἡχοῦντα
 Εἰς τὸν λαμπρὸν Ἑλλήσποντον τὸν ξένον προσκαλοῦντα,
 Καὶ μυκαμένην λυσσῶδῶς τὴν ἄμπωτιν εἰσθέως,
 Τὰ ὅπλα μεταφέρουσιν τοῦ θείου Ἀχιλλέως,
 Ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκεται νεκρὸς δόξης ἀρχαίας
 Εἰς τῆς Τρωάδος τὰς ἀκτὰς ἀπατηθεὶς ὁ Αἴας.
 Ἄν ἡδικήθη δὲ ποτὲ ἐν τῇ ζωῇ γενναῖος,
 Τὴν εὐκλειαν ὁ θάνατος κληροδοτεῖ δικαίως.
 Οὐδὲ τὸ πολυμήχανον ἐξόχου διανοίας,
 Ἡ τόση ὑποστήριξις βασιλικῆς εὐνοίας
 Διέσωσαν τὰ δυσχερῶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεῶς
 Κτηθέντα ὅπλα (1) τοῦ νεκροῦ Πηλεΐδου Ἀχιλλέως,

(1) Τὰ ὅπλα, ἅτινα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀχιλλέως ἡ μήτηρ αὐτοῦ Θέτις προώρισε δι' ἐκείνον, ὅστις γενναϊότερον θὰ ὑπερήσπιζε τὸ πτώμα τοῦ υἱοῦ τῆς ἐναντίου τῶν Τρώων. Πλὴν ὁ πολυμήχανος Ὀδυσσεύς, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ Μενελάου, κατάρπισεν τὰ ὅπλα καὶ τὸν ἄλκιμον ἄνδρα καὶ τὸν ἄνδρα τοῦ ἔργου, ὅν ὕστερον ἐδικαίωσαν οἱ καταχθόνιοι θεοί.

Ἄφοῦ ἡ κατ' αὐτοῦ ὀργὴ θεῶν καταχθονίων
κατέστρεψε μὲ λαίλαπα τὸ ἔρημόν του πλοῖον.

Ἄλλὰ ἐμὲ, ὃν οἱ καιροὶ μακρὰν καθοδηγοῦσι,
καὶ πόθοι δόξης εἰς πολλοὺς λαοὺς μὲ προσκαλοῦσι,
Ἐμὲ νῦν ἅς ἐκλέξωσιν ἐκ τῶν ψυχρῶν μνημείων
Ὅπως καλέσω τὰ ὅς' ἄνομαστῶν ἀνδρείων.

Ὡ, δὲν θὰ μοι τὸ ἀρνηθῶν αἱ θελκτικαὶ μας Μοῦσαι,
αἱ τὴν καρδίαν τῶν θνητῶν, τὸν νοῦν ζωογονοῦσαι.

Ναί, αὗται κάθηνται φρουροὶ ἐπὶ τῶν μαυσωλείων,
Ὅποταν δὲ διὰ ψυχρῶν πτερύγων ἀπαισίω

Ὁ χρόνος καὶ τὰ ὕστατα λείψανα ἀφανίσῃ
Εἰς τὰς ἐρήμους θελκτικὸν τὸ ἄσμα θὰ ἡχῇ
Πολλῶν γαρλῆνων προσφιλῶν τοῦ ὅρου, Ἐλικῶνος,
τόσον γλυκὺ, ὥστε ἐὰν ἐτῶν μυρίων χρόνος
παρέλθῃ ὅλος ἄφωτος, ἄρκει νὰ ἀντηχῇ,
Ὅπως αἰώνων τὴν σιγὴν τὸ ἄσμα των νικήσῃ.

καὶ τώρα εἰς τὸ τρωϊκὸν ἐρημωθὲν πεδίον

Ἐξέχει χάρος ἱερὸς ἐν μέσῳ ἐρειπίων.

Εἰς τοῦτον, συζευχθεὶς ὁ Ζεὺς τὴν Νύμφην του, ἀφίχθη,

Ἐξ ὧν υἱὸς ἀγαπητὸς, ὁ Δάρδανος, παρήχθη,

ἐκεῖνος δὲ παρήγαγε τὴν πόλιν Δαρδανίαν,

τὴν Ῥώμην, τοὺς πεντήκοντα θαλάμους καὶ τὴν Τροίαν.

καὶ ἡ Ἥλέκτρα τὴν φωνὴν ἀκούσασα ἠχοῦσαν

τῆς Μοίρας μυστηριωδῶς ἐκείνην προσκαλοῦσαν

Ἐκ τῶν ἀδρῶν, τῶν μαγικῶν ζεφύρων τῆς ἡμέρας,

εἰς ἄσματα ψαλλόμενα εἰς ἡλυσίους σφαίρας,

Ἀνέπεμψε γονυκλινῆς εὐχὴν ἐν ἀγωνίᾳ,

εὐχὴν ὑστάτην τὸν θεὸν παρακαλοῦσα Δία.

Ἐὰν ἀπέβησαν εἰς σέ, τῷ ἔλεγεν, ἡδεῖται,

καὶ δὲν ἐλησμονήθησαν αἱ τόσαι μας θωπεῖαι,

Ἄν ἐνθυμῆσαι τὰς τερπνάς ἐκεῖνας ἀγρυπνίας,

τὴν κόμην μου καὶ τὴν μορφήν, τοὺς κύτους τῆς καρδίας,

καὶ ἂν ὡς γέρας ὕστατον αὐτὸ μοι ἀπομένῃ,

διότι τὸ διέταξε σκληρῶς ἡ Βίμαρμένη,

Ὡ ρίψε ἐν τοῦλάχιστον, ἐν ἐλέμῳ συμπαιδείας

Ἐξ οὐρανοῦ τὴν φίλην σου ζητῶν μετ' εὐσπλαγχνίας,
καὶ οὕτω τῆς Ἥλέκτρας σου ἡ φήμη θέλει ζῆσει.

Ἀφοῦ ἄφθονα δάκρυα ἡ Νύμφη εἶχε χύσει,

προσευχομένη οὕτω πως ἐπέρασε τὸν βίον,

Ὁ δὲ Ὀλύμπιος θεὸς ἐκ τῶν ἐπουρανίων

Ἐστέναζε καὶ ἔσειε τὴν κεφαλὴν τὴν θείαν

σταλάζων ἐκ τῆς κόμης του ἀφθόνως ἀμβροσίαν,

ἵνα τὸ σῶμα τὸ νεκρὸν τῆς Νύμφης ἐξαγνίσῃ,

Ἀσπίλον δὲ καὶ ἱερὸν μνημεῖον τῇ χάρισί.

Ὁ Ἐρεχθεὺς κεῖται ἐκεῖ μετὰ ἐργώδη βίον,

καὶ τοῦ δικαίου βλέπει τις τοῦ Ἰλλίου τὸ μνημεῖον.

ἐκεῖ τὴν κόμην λύουσαι μετὰ παλμῶν καρδίας

καὶ μετὰ συγκινήσεως αἱ σύζυγοι τῆς Τροίας

καὶ αἱ μητέρες ἔντρομοι ἀπηύχοντο ματαίως

τὸ τέλος, ὃ ὑπέστησαν οἱ ἄνδρες των μοιραίως.

εἰς τῆς Κασσάνδρας δὲ ἐκεῖ τὰ σῆμα ἐνδομύχως

κατατροφὰς προέλεγε φωνῆς ὑψίστης ἤχος,

Ἀγγέλλων τὴν ὑστερινὴν ἡμέραν τοῦ Ἰλίου.

ἐκεῖνη δὲ οἰσρήλατος ἐξ ἔρωτος πατρίου

Ὡδήγει ὑπὸ ἔρημον σκιὰν τοὺς ἀπογόνους

τῆς ὀρφανῆς καρδίας τῆς διδάσκουσα τοὺς γόνους,

καὶ ἔλεγε δακρύουσα ὁπότεν ἐπιτρέψῃ

Ὁ οὐρανὸς τίς ἐξ ὑμῶν ἐδῶ νὰ ἐπιτρέψῃ,

Ἐξ Ἀργούς, ὅπου κέλητας τοῦ τέκνου τοῦ Τυδέως

θὰ βόσκητε καὶ τοῦ κλεινοῦ Λαέρτου, φεῦ! ματαίως,

Ματαίως θὰ ζητήσητε τὴν μήτρικὴν σας χώραν,

καὶ θέλετε καταρασθῇ τὴν φρικαλέαν ὥραν,

Ἥτις τοῦ Φοῖβου ἔκαυσε τὰ τεῖχη τῶν φρουρίων

καπνίζοντα, φλεγόμενα ἐν μέσῳ ἐρειπίων.

Πλὴν πολιοῦχοι οἱ θεοὶ, οἱ ὄντες ἐν τῇ Τροίᾳ,

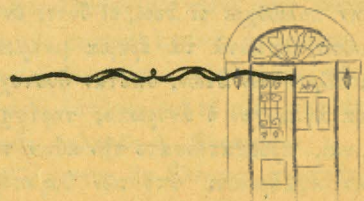
θὰ ἐνοικῶσιν εἰς αὐτὰ τὰ ἔρημα μνημεῖα,

καὶ εἶναι δῶρον τῶν θεῶν, ὁπότεν δυστυχῇ,

Ἄν ὄνομα ἀγέρωχον ὁ ἄνθρωπος τηρήσῃ.

καὶ σὲ, ναι, προστατεύσατε τὴν κόριν τῶν Πατέρων,
Φοίνικας καὶ κυπαρίσσους ὑπὸ τῶν θυγατέρων

Τοῦ βασιλέως τοῦ κλεινοῦ Πριάμου φυτευθεῖσαι !
 Ὡ! πόσον θὰ αὐξάνητε σεῖς τότε ποτισθεῖσαι.
 Ὑπὸ δακρύων φλογερῶν περιαλοῦς χηρείας
 Καὶ τῆς ἀπορφανεύσεως τῶν γυναικῶν τῆς Τροίας!
 Καὶ ὅστις ἐκ τῶν κλάδων σας τὸν πέλεκυν ἐκτρέψῃ,
 Καὶ τὴν ὀργὴν κατακτητοῦ γενναίως ἀποτρέψῃ,
 Θὰ αἰσθανθῇ ἐκλείπουσαν τοῦ πένθους τὴν πικρίαν,
 Καὶ θὰ ἐγγίσῃ τὸν βωμὸν ψυχὴν ἔχων ἀγίαν.
 Ὡ ναι, σεῖς, προστατεύσατε τὴν κόνιν τῶν Πατέρων!
 Πολλάκις θὰ προσέρχεται τυφλὸς ἐπαίτης γέρον,
 Καὶ σεῖς θὰ ἴδῃτε αὐτὸν τοὺς τάφους ψηλαφοῦντα,
 Ἐντὸς των εἰσερχόμενον, περιπαθῶς ζητοῦντα
 Τὰς λάρνακας νὰ ἀσπασθῇ καὶ ταύτας ἐρωτῶντα.
 Τὰ ἄντρα θὰ κροτήσωσι ταραχωδῶς βοῶντα,
 Θέλουσι δὲ διηγηθῇ ἐκεῖνα τὰ μνημεῖα
 Ὅτι ἀνέστη δις, καὶ δις ἀπέθανεν ἡ Τροία,
 Ἀνέστη δὲ ἀγέρωχος ἐπὶ ὁδῶν ἀφώνων
 Λαμπρῶς ἐξωραίσασα τὸ γέρας τῶν ἀγώνων,
 Ὅπερ μοιραίως ἔλαβον τὰ τέκνα τοῦ Πηλέως.
 Ὁ ὑψιπέτης αἰοιδὸς, τῶν ποιητῶν τὸ κλέος,
 Τὰς δυστυχεῖς τάχτας ψυχὰς ἀφοῦ παρηγορήσῃ,
 Τοὺς βασιλεῖς τῶν Ἀχαιῶν θὰ ἀπαθανάτισῃ,
 Καὶ θὰ δοξάζωνται παντοῦ οἱ ἄνακτες Ἀργεῖοι
 Εἰς ὅσας χώρας ὁ πατὴρ Ὀκεανὸς ἐγκλείει.
 Ἐκεῖ, δὲ ὅπου ἡ Πατρίς εἶναι βωμὸς λατρείας
 Μυσταγωγῶν τὰς δι' αὐτὴν αἱματηρὰς θυσίας,
 Θὰ ζήσης, Ἐκτορ, μέχρις οὗ μὲ φαινὰς ἀκτῖνας
 Τοῦ βίου μας ὁ ἥλιος φωτίζει τὰς ὁδύνας.

ΙΑΚΩΒΑΤ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΩΦΥΛΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
Α1.52.Φ11 0006

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

641

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ